

Rejčel Hor

Kuća iz snova

Prevela sa engleskog Korana Šormaz

Mono i Manjana

2007.

Naslov originala
The Dream House
Copyright © Rachel Hore 2006

Izdavač
Mono i Manjana

Za izdavača
Miroslav Josipović
Nenad Atanasković

Prevod
Korana Šormaz

Lektura
Marijana Mahač

Tehnički urednik
Nenad Đuričić

Štampa
Elvod-print

Tiraž
1.500

ISBN 978-86-7804-103-7

CIP - Katalogizacija u publikaciji
Narodna biblioteka Srbije, Beograd

821.111(73)-31

HOR, Rejčel

Kuća iz snova / Rejčel Hor ;

prevela sa engleskog Korana Šormaz. - Beograd :

Mono i Manjana, 2007 (Lazarevac : Elvod-print). - 416 str. ; 20 cm

Prevod dela: The Dream House / Rachel Hore. - Tiraž 1.500. - Napomene uz tekst.

ISBN 978-86-7804-103-7

COBISS.SR-ID 141520140

Izrazi zahvalnosti

Mnogi prijatelji su mi pružili podršku prilikom pisanja ove knjige. Posebno bih želela da zahvalim Džulijet Bamber i dr Hilari Džonson na njihovim istančanim komentarima rukopisa, dr En Stenli na savetima o medicinskim pitanjima, a Bobu i Dženet Mičel na fotografiji, laptopovima i ohrabrenju.

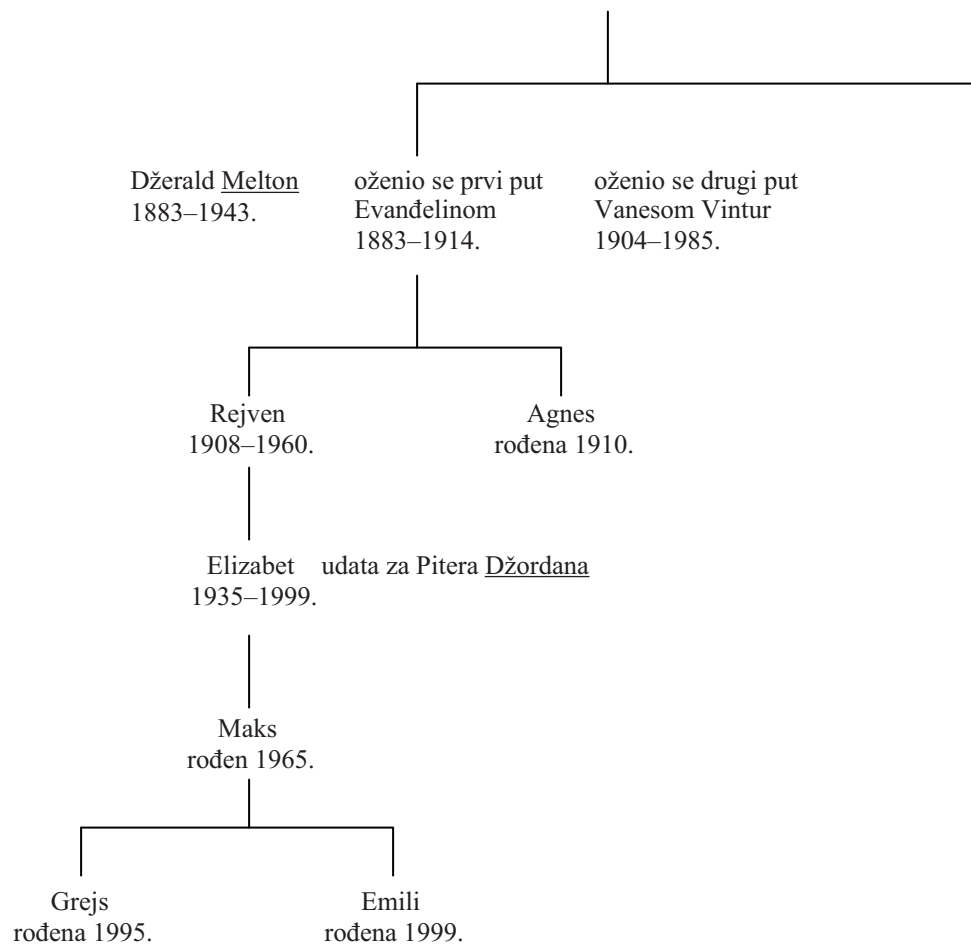
U svetu izdavaštva zahvaljujem mnogo svom agentu Šili Kroli, zatim Suzan Babono, Melisi Vederil, Džoan Dajč i timu iz *Sajmona i Šustera*. Takođe, hvala Niku Sejersu na savetima.

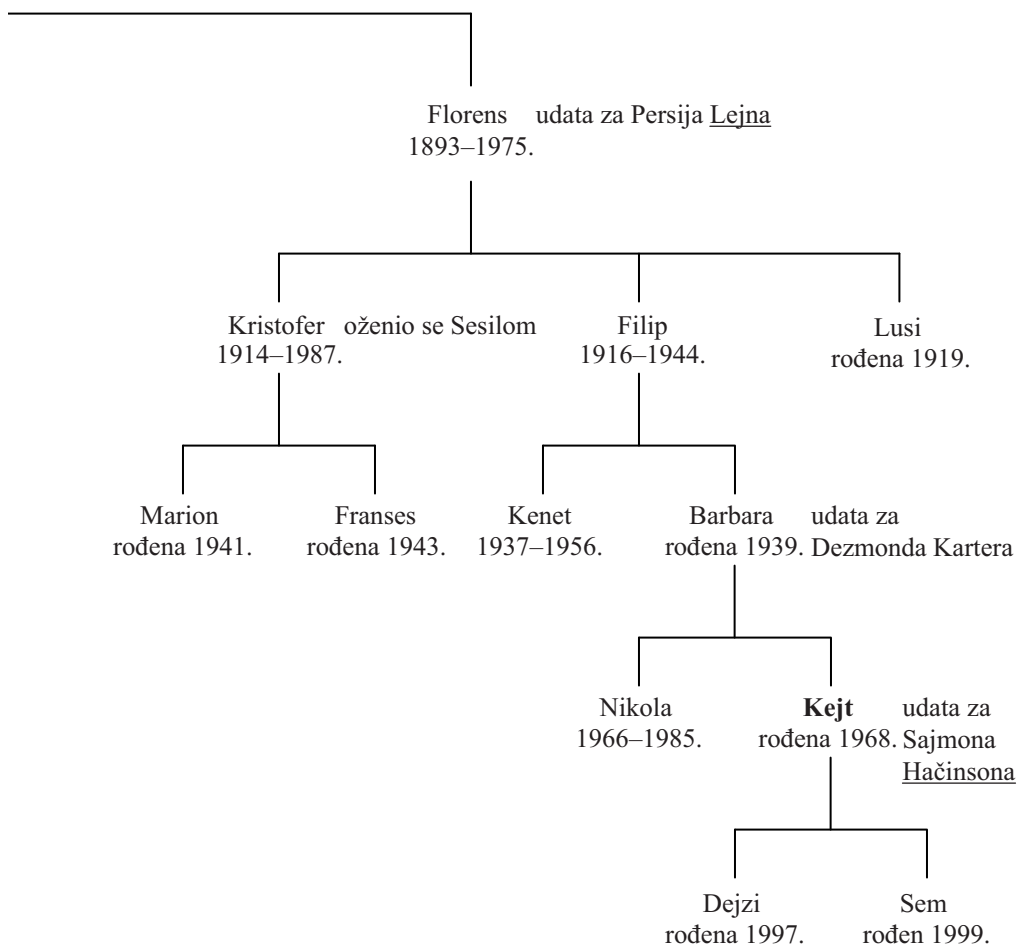
Na kraju, bilo bi nemoguće napisati ovu novelu bez brižne podrške moje porodice. Posebno sam zahvalna svom mužu Dejvidu koji mi pomaže na tako mnogo načina, i Feliksu, Bendžiju i Leu što su mi dozvolili da povremeno koristim „njihov“ kompjuter.

Mojoj majci i uspomeni na mog oca

Kejtina porodica

Vilijam i Harijet Šarp
umro 1918. umrla 1923.

Poglavlje 1

London, novembar 2002.

„Javi se, molim te, molim te“, šaptala je Kejt u slušalicu. Dok je slušala kako telefon zvoni, zagledala se u sliku svog muža Sajmona sa Dejzi i malim Semom, koja je visila na zidu njene zelene kancelarije bez prozora. Na kraju je spustila slušalicu. Gde bi mogla biti Taša? Semu sigurno nije bilo lošije jer bi je dadilja nazvala. Kejt je potražila mobilni prevrćući po torbi i okrenula Tašin broj. Dobila je govornu poštu. Do đavola.

„Taša – ja sam, Kejt. Nadam se da se snalaziš. Moram da znam kako je Sem. Možeš li me nazvati u kancelariju kad budeš imala trenutak slobodnog vremena?“

Gurnula je telefon u džep sakoa pokušavajući da ignoriše leptiriće panike. Sem je sigurno imao samo stomačni virus, ali bilo je strašno videti ga s temperaturom i malaksalog. Povratio je čak i vodu koju mu je Kejt dala. Naravno, Taša je bila više nego stručna, ali... Trebalo je da ostanem kod kuće s njim i da javim da sam bolesna, rekla je ljutito sama sebi.

Ne, nije trebalo, rekao je iritirajući glas u njenoj glavi. Taša je savršeno sposobna da se sama izbori s tim. Šta bi se desilo da jutros nisi bila u televizijskom studiju i pobrinula se za Suzi Zi. Verovatno bi odbila da se pojavi u emisiji i digla bi se velika frka.

Kejt je morala da se složi s neprijatnim glasom razuma. Suzi, draga ali veoma zahtevna osoba, bila je kantautor čiju su necenzurisane autobiografiju upravo objavili Kejtini poslodavci, Jansen i Hiks. U poslednjih nedelju dana Kejt je provela Suzi kroz londonski svet medija s namerom da je zaštiti od posledica priznavanja

afera s raznim poznatim ličnostima iz sveta muzike. Kejt je čak i sada veoma rizikovala poveravajući je londonskom predstavniku prodaje dok traje potpisivanje knjige. Prekrstila je prste iza leđa, nadajući se da će sve proteći dobro i uzela taksi da se vrati u kancelariju Jansena i Hiksa u Ulici Voren. Planirala je da se pozabavi najgorim od svih hitnih zadataka koji su bili pred njom i da se iskrade kući ranije.

Kejt je pogledala na sat – već je bilo dvanaest i petnaest – a zatim na užas koji joj je bio na stolu. Bila je odsutna samo jutros i evo šta se desilo! Kule novih knjiga, nestabilne gomile papira i magazina, čak i hrpa plastičnih trolova fluorescentne kose, koji promovišu fantastiku za decu. „Zašto ljudi koriste svaku priliku da prebace sve meni?“ razmišljala je, mrzovoljna, sklanjajući pramen tamne kose s lica i pritiskajući *on* na kompjuteru. Poželela je, ne i poslednji put, da ima pomoćnika, ali nije bila na dovoljno visokom položaju za tako nešto.

Telefon je zazvonio i zgrabila ga je nadajući se da je Taša.

„Kejt? Adam ovde. Izvini što te gnjavim s još jednim problemom, ali...“ Kejt se razočarala. Adam Džejkobs je napisao svoj prvi roman i trebalo mu je mnogo pažnje i podrške. Obično bi mu rado pružila utehu, ali danas je samo želela da ga se reši. Dok je slušala poslednju žalopojku – knjižara u njegovom kraju ne drži njegovu novelu – držala je slušalicu između vilice i ramena i počela da sređuje nered. Naslagala je knjige pored stola, pazeći da se ne sruše, stavila trolove u kutiju i odložila papire i dopise u pregrade.

„Adame, stvarno nemoj da brineš, sigurna sam da postoji jednostavno objašnjenje. Opa!“ Jedna gomila knjiga obrušila se na pod. „Slušaj, odmah ću poslati imejl predstavniku prodaje. Da, da, da, znam. Moram sada da idem, izvini. Zdravo.“

Bacila je slušalicu, poređala knjige jedne preko drugih i počela da skida ceduljice s monitora.

Telefon je ponovo zazvonio. „Kejt, Patrik je. Gde si bila *do đavola*?“

O, Bože. Kako je mogla da zaboravi? Trebalo je da bude na sastanku s njim i njegovim najprodavanijim piscem krimića! Patrik, direktor izdavačke kuće, pregovarao je o novom ugovoru, a pisac je silno želeo garancije u vezi s marketingom.

„Žao mi je“, proguta knedlu, „potpuno sam smetnula s uma. Nisam bila u kancelariji... znam, kasno je, verovatno. Žao mi je. Suzi je... Ne, znam Patriče – da, znam da je moja krivica. Da. Žao mi je.“

Zalupio je slušalicu, a ona je zagnjurila lice u ruke dok joj je njegov ljutiti glas još uvek odzvanjao u ušima.

Ako ne naprave novi dogovor s piscem, siktao je, sve će pasti na nju.

Dobro, stvarno si ti kriva, javila se njena savest glasom stroge učiteljice. Nije trebalo da radi toliko poslova odjednom.

Ali imam toliko toga da obavim i nikoga da mi pomogne. Kako mogu biti na sto mesta istovremeno? Kejt se usprotivila.

Mogla si bolje da se organizuješ. Da ćešće kažeš „ne“.

Kejt je uzdahnula. Da, i onda će reći kako ne mogu da se nosim s tim. „Ove majke što rade kao da su bez mozga, znate.“ Čula je kako je Patrik rekao nešto slično prošle nedelje, dubre jedno. Asistentkinja mu je otišla dva meseca nakon što se vratila s porodijskog bolovanja, jer „očito više nije mogla da prati ovaj tempo“. Mislio je na ostajanje u kancelariji do sedam uveče i nošenje posla kući, pretpostavila je Kejt.

U ovakvim trenucima želela je da ima čarobni štap Harija Potera. Onda bi čarolijom oženila Patrika s devojkom koja ima karijeru u vrtoglavom usponu, zatim bi mu natovarila na vrat ogromnu hipoteku i trojke kojima su potrebna samo tri sata sna noću, i to u različitim terminima. To bi ga sredilo.

„Ćao, Kejt. Izgleda da opet ideš“, rekla je Anabela, sekretarica njene šefice Karine, stvorivši se na vratima njene kancelarije, u oblaku parfema ana sui. „Upravo je zvala Karina. Zaglavila se u vozu na povratku iz Lidsa, tako da ćeš morati na ručak kod Džejmsa Klajda umesto nje.“

Džejms Klajd, ostareo i težak. Poslednja osoba s kojom bi Kejt želela da ima posla danas.

„Sjajno – upravo ono što mi treba,“ gundala je Kejt provlačeći ruke kroz tamnu kosu. Jednostavno nije imala snage za slavljenički ručak, koji je trebalo da se održi danas u privatnoj trpezariji firme povodom njegovog osamnaestog političkog trilera... Sigurno ima neko drugi ko bi mogao da ide umesto nje...

Anabela je odmah razumela šta joj je na umu i brzo dodala: „Ostale smo samo nas dve – a ja sam zauzeta. *Neko* ovde mora da se javlja na telefon.“

Nešto je puklo u Kejt. Ustala je sa stolice i nagnula se preko stola. Dve crvene mrlje proširile su joj se preko bledeg keltskog tena, a zelene oči blesnule negodujuć. Sa svojih 165 centimetara, imala je malu prednost nad sitnom Anabelom u mini suknji. „Pa moraćeš za promenu da odgovoriš i na moj“, režala je. „I pobrini se da mi preneseš sve hitne poruke. Neki od nas moraju stvarno i da rade.“

Odneli su glavno jelo i poslužili desert, lep mus od jagoda, ukrašen želeom od borovnice i karamelizovanim šećerom. Odabrani skup u maloj ali elegantnoj trpezariji Jansena i Hiksa uključivao je predavajućeg kompanije, Roberta Gosa, zatim Džejmisa Klajda, zdepastog ćelavog muškarca u srednjim šezdesetim, Klajdovu urednicu – mučenicu, Felisiti, dva menadžera prodaje i Kejt. Kejt je do sada pozvana da iznese svoje mišljenje u vezi sa sledećim temama: subotnja igra Čelsija, o čemu nije znala ništa, niti ju je interesovalo, novi dekor na recepciji u prizemlju, poslednji izdavački poduhvat Džefrija Arčera... Krišom je pogledala na sat – pola dva – i potražila mobilni u džepu jakne. Možda bi mogla nakratko da se izvuče i pokuša ponovo da pozove Tašu.

Ali Džejms Klajd je izabrao upravo taj trenutak da je izveštačeno upita: „A na kojim *drugim* uzbudljivim projektima radite sada, draga?“

Kejt je mislila brzo. „Veoma sam zadovoljna kako ide naša knjiga *Izgubljena generacija*“, rekla mu je. Reč je o životu na visokoj nozi, dvadesetih godina. Već je dobila neke sjajne kritike. Ručak je organizovan u restoranu *Okso tauer*. „Biće i TV serija...“

Međutim, Klajdu se koncentracija vratila uobičajenom fokusu – njemu samom.

„To je upravo ono o čemu sam hteo da razgovaram s tobom, Roberte“, obratio se predsedavajućem piskutavim glasom, naglašavajući podignutom kašikom. Čini mi se da ne dobijam onoliko kritika kao ranije. Šta misliš da malo pritisnemo onog našeg tipa iz književne rubrike *Sandey tajmsa*, ha?“, žalio se.

Kejt se setila prošlonedeljnog razgovora s pomenutim novinarom, koji, usput, uopšte nije bio prijateljski raspoložen. „Džejms Klajd? Blagi Bože, je l' on još uvek živ?“, rekao je.

Robert Gos je mirno učinio ono što je uvek radio u neugodnim okolnostima. Delegirao je.

„Ketrin? Istina je da ne dobijamo najave za Džejmsove knjige. Šta preduzimaš povodom toga?“

Ruka joj se zaustavila na čaši vode. Kejt je u glavi premotala drugi razgovor od pre nekoliko nedelja, u kome je bukvalno molila urednika časopisa o automobilima da fotografiše zdepastog Klajda u njegovom srebrnom lamborginiju, kako maše knjigom. To je bio jedini publicitet koji je iko uspeo da dobije za njega.

Dok su joj misli ubrzano radile tražeći način da se izvuče iz ovoga, spas je stigao neočekivano, u vidu Anabel, koja je samopouzdanom ušetala bez kucanja.

„Poruke za Kejt“, udahnula je trepćući dugim trepavicama i predala Kejt svežanj žutih ceduljica, okrznuvši se o predsedavajućeg pre nego što je ponovo nestala.

Grupi muškaraca trebao je trenutak da se oporave od ove posete i Felisiti je taktično skrenula razgovor na drugu temu.

Kejt je sela i pogledala na Anabelin dečji rukopis, olakšanje zbog prekida brzo je nestalo. Na vrhu je pisalo: *Suzi, knjižara Bor-*